

DOMINIK DÁN

**KREV NENÍ
VODA**

KREV NENÍ VODA

Dominik Dán

KREV NENÍ
VODA

sloart

Text © Dominik Dán 2015
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Josef Šmatlák 2016
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2016

ISBN 978-80-7529-177-6

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize
jsou smyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, přestože mohou
leckomu připadat jaksi povědomé...*

Tibi et igni.

Tobě a ohni.

(Tj. přečti a spal.)

Věnuji vnoučce Katce.

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, Ph.D., Zuzaně Hanzlovičové,
Mgr. Michalu Ondrkalovi, JUDr. Alexandrovi Nejedlému,
Vladimíru Matouškovi, Michalu Nemcovi, MUDr. Denisu
Valentovi, Ph.D., MUDr. Jaromíru Chorváthovi,
MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc., MPH.

Prolog

LÉTO 1992

Muž s neobyčejně modrýma očima a nezvykle blondatou kšticí kouřil třetí cigaretu. Seděl v zastrčeném koutě parku na lavičce zadkem na opěradle jako puberták a boty tam, kde obvykle sedávají důchodci. Teď v noci o půl třetí tu však nebyl žádný, jenž by ho napomenul – sem se v tuto noční hodinu neodvážili ani ti, co nemohli spát. Do tohoto městského parku se vlastně neodvážil v noci nikdo, dokonce i policejní hlídky tu končily v deset hodin.

Usmíval se, v mysli hodnotil průběh končícího dne. Byl to den mimořádně úspěšný. Muž patřil k lidem, jejichž pracovní doba končí dlouho po půlnoci. Vydatně šlukl, opět vytáhl ze zadní kapsy riflí štůsek bankovek a přepočítal je už bůhví pokolikáté a vrátil zpět do kapsy. Den byl mimořádně úspěšný. Kéž by i ten další byl stejně úrodný.

Slušný pakl za takovou blbost, a přitom se nijak zvlášť nenadřel. Ale proč by na to ještě myslel, na debila, co tak velesnadno pustil prachy. Znovu se usmál, máchl rukou, šlukl, odcvrknul nedopalek a pohlédl na hodinky na zápěstí.

Nejvyšší čas zalézt do kanafasu a připravit se na novou šichtu.

Za svými zády zaslechl šramot, po něm tlumené hlasy a ty sílily. Dva hlasy, jeden hlubší, druhý vyšší.

Seskočil z lavičky a skrčil se. Dosud nic neviděl. Za lavičkou rostly vysoké keře, kromě nich tu byly stromy, asfaltové chodníky, lavičky a tma. Těch pár skomírajících lamp nepočítal, nikdo je nepočítal, ani městská správa parků, proto byly v tak ubohém stavu. Skomírala každá třetí.

Muž se podřepmo odplížil za strom. Pořád nic neviděl. Odplížil se za další, silnější strom, a dobře udělal. Keře se rozhrnuly a na jeho lavičku dosedl chlápek v krátkých riflích a černém triku. Na hlavě bujný porost v barvě trika. Sedl si stejně jako on, na opěradlo.

„Skončila si?“

Muž s neobyčejně modrýma očima konečně uslyšel, o čem se baví.

„Skončila si? Patnáct litrů tenhle tejdén neschrastíš, ani když sjedeš ty dva dědky, tak sklapni a koukej hulit! Že sme kámoši, tak ti pětikilo sundám, ale čtrnáct a půl litru tenhle tejdén navalíš!“

„A jak, když necálovali? A že mi sundáš pětikilo? Za takovou fangli na tebe seru!“ odbyla ho útlá dívčina s postavou školačky a okamžitě vyfasovala facku, div jí neuletěla hlava.

„Kurva!“

„To je tvoje máma!“

Vyfasovala druhou facku a její hlava letěla na druhou stranu.

„Třiskej mě, jak chceš, ale hulit tě nebudu! Nechci! Už dál nejedu! Cvaknu ti, co visím, zejtra, a už mě nech bejt!“

„To nejde, holčičko, mělas prachy přinýst včera. A dostal sem co? Hovno! A jak mně chceš zejtra platit, když si švorc? Říkám ti jasně, dneska hulba, pětikilo dolů a zbytek mi cvakneš...“ zaváhal, aby zmírnil tvrdost, „do tejdne.“

„Sundáš mi litr a já ti dám zbytek do dvou tejdnu,“ oponovala dívčina, uvyklá fackám. „Budu v balíku, už na tom makám, akorát potřebuju čas!“

Muž s neobyčejně modrýma očima ukrytý za stromem se ušklíbl. On rovněž ve své profesi vyjednával, ale nedostával přes hubu. Občas dával přes hubu, to musel, ale on nedostával. Obchodní jednání dvojice na lavičce ho zaujalo. Ospalost ho přešla, najednou byl zvědav, jak ten fackovací handl dopadne.

„Tak jo, ty krávo zasraná, já ti sundám litr a zbytek navalíš do dvou tejdnu,“ rozhodl chlápek a tím definitivně ukončil debatu.

„Tak jo,“ rezignovala dívčina. Tisícovku za orál pokládala za přijatelnou cenu.

„Tak a dělej už, vyhul mi ho!“

Chlápek si stáhl kraťasy a hned po nich i slipy. Rozhlédl se kolem dokola, ale zbytečně, v tuto noční hodinu byli v odleh-
lém koutě nebezpečného parku opravdu sami, na to se dalo
spolehnout. Pro jistotu se ohlédl znovu, i za sebe – byli sami.

„Tak pod!“ zaklonil se, roztáhl nohy a nastavil rozkrok.

Dívčina si klekla na lavičku, rutinovaně popadla úd do
ruky a párkrát zapumpovala, aby náležitě ztuhl, a teprve
pak se přísála. Pohybovala hlavou současně se sevřenou
dlaní. Po několika vteřinách ustala, odtáhla se a vyplivla na
cestu chuchvalec slin.

„Fuj, ty prase, kdy ses naposledy sprchoval? Máš ho sa-
mej tvaroh!“

„Drž hubu!“ napráhl ruku k facce, ale dívčina uhnula
a jala se pokračovat, kde přestala.

Muž za stromem se pořád usmíval, vskutku se bavil, ta-
kové divadýlko se jednomu hned tak nenaskytne. Chlápek
ho nezajímal, byl o patnáct kilo lehčí a o půl hlavy menší
a určitě neměl výcvik, toho zvládne raz dva, ale dívčina byla
něco jiného. Jak tak klečela na lavičce, vystrčila do světa cel-
kem obstojnou zadničku. Figuru měla tak do školní škam-
ny a ne na takovouhle fachu pro zralé ženské. Nemohl od
její zadničky odtrhnout zrak a stále se usmíval. Něco tako-
vého neměl, už ani nepamatoval.

Přemýšlel. Nemá cenu vyrušovat dvojici v nejlepším.
Jestliže na ni vyrazí teď, nečekaně, tak je překvapí a bude
po všem. Chlápek se posere, ale i ta holka se lekne a už to
nebude ono. Ztratí spoustu času, když bude vysvětlovat,
ukecávat a možná vyhrožovat. Raději je nechá v klidu, a až
ho udělá, tak vykročí na scénu. Chlápek to už bude mít za
sebou, pochopí situaci a dobrovolně se zdekuje a on si pak
tu kůstku podá na všechny způsoby, ne jen tak na půl huby,
jak to sledoval v přímém přenosu.

Bože, takový zážitek na závěr pracovního dne! Nejdřív
lehká fuška, brnkačka, pak královský honorář a teď tohle
koťátko... Mohl by si kdo přát lepší předeheru před zaslou-
ženým odpočinkem?

Chlápek na lavičce zvrátil hlavu a hekl. Břícho se mu
vyklenulo, prohnul se nazad jako luk. Dívčina pohotově
ucukla a chlápkově semeno jí stříklo přes rameno. Pár ka-
pek přistálo na lemu trička na krku.

Okamžitě vyfasovala facku.

„Kdo ti dovolil ho vytáhnout z huby?“

„Na polykání sme se nedohodli, o tom sme nemluvili, ty debile!“

„Ty...“ chlápek lupal po dechu, brnělo mu ve slabinách i v hlavě, nebyl s to kloudně promluvit. Zhluboka dýchal, drtil rukama opěradlo lavičky a zuřil.

Vyčkala, až se zklidní.

„Tak dobře, ty kurvo hnusná, ale teď mi ho vopucuješ, až se bude blejskat jako diamant v královský koruně!“

„Diamant?“ užasla. „To nemáš z vlastní hlavy. Kdes to vzal?“

„Co je ti do toho? Makej, nebo ti nesundám ani floka!“

Znova se přísála k chlápkovu údu, aby ho očistila od zbytků semene.

Vtom se chlápek předklonil, popadl ji jednou rukou za vlasy zezadu, aby dívčina zaklonila hlavu a pozvedla bradu. Druhou rukou hmátl do zadní kapsy kraťasů, vytáhl cosi, přiložil ruku na dívčino hrdlo a bleskurychle jí mihnul. Udeřil ji do čela, aby ho nepostříkala krev, ale pozdě, pár kapek mu přistálo na bradě a tvářích. Surově ji kopl do prsou a dívčina se překotila nazad.

Roztáhla ruce a se zděšeným výrazem se křečovitě uchopila za krk. Pokusila se zakřičet, ale pouze zachroptěla a zachrčela. Sesula se z lavičky a dopadla na bok. Převalila se na záda, znovu na bok a zpátky na záda. Její hlavu obkroužila rudá svatozář. Její tělo sebou začalo nezvladatelně škubat.

Parkový asfalt nic nevsákne, ani vodu, ani krev, všechno se po něm rozlije jako palačinkové těsto na pánvi.

Během pár okamžiků byla krev všude. Krvácení z krčních tepen je mohutné. Ještě se převalila na bok, ještě jednou zachroptěla, nohy se ještě párkrát zaškubly a pak bylo po všem. Zemřela dříve, než si chlápek stihl zapnout poklopec.

Zapnul si poklopec, seskočil z lavičky a otřel si obličej.

„Kurvo hnusná,“ řekl mrtvole přes rameno.

Upravil se, rozhlédl kolem a vykročil do tmy.

Muž za stromem se už neusmíval. Pevně sevřel rukama kmen, až se mu pod prsty drolila kůra. Představení na lavičce ho dosud bavilo, inspirovalo a samozřejmě vzrušo-

valo – teď mu úsměv zamrzl. Takový konec představení by nikdo nečekal.

Během okamžiku se vzpamatoval z ohromení a uvědomil si, co se děje. Znal průběh umírání po proříznutí krčních tepen. Věděl o umírání mnohem víc než odcházející chlápek.

Zaváhal, zdali má vyběhnout, nebo ne, ale nebylo třeba, chlápek vykročil po cestě směrem k jeho stromu. Počkal, až se přiblíží k němu.

Dostal facku. Silnou, opravdovou, mužskou, jako hrom. Ani nemukl, pouze se svalil na zem. Úder ze tmy byl nečekaný a tak silný, že neudržel rovnováhu a tvrdě dopadl na záda.

„Kur...va!“ vyhrkl a převalil se na bok.

„Ne,“ ušklíbl se muž zpoza stromu. „To byla ta holka a já sem viděl, co si s ní udělal.“

Shýbl se nad obětí ležící na cestě, nacvičeným hmatem ji otočil na břicho, popadl za ruku a vykroutil ji dozadu nadoraz.

„Aúú...“ zaúpěl chlápek, „ty seš fízl?“

„Nejsem,“ odpověděl po pravdě muž s neobyčejně modrýma očima a vylovil z chlápkovy kapsy zakrvácenou břitvu.

Na cestě ležel v bolestech vrah a nad ním se skláněl člověk ještě horší než on. Lámal mu ruku a chystal se na něco horšího.

1

LISTOPAD 1992

Žádný rok v Krauzově krátké detektivní kariéře nebyl tak těžký jako tento. Ani později, po letech, když už měl svoje odšlapáno, jak se říká mezi policajty, si nevzpomínal na žádný, který by se dal srovnat s dvaadevadesátým. Bezpečnostní analytici tvrdili, že na vině byla neuvážená porevoluční totální amnestie, protože vylidnila věznice a zalidnila ulice násilím. Krauz a jeho kolegové tenkrát nedbali bezpečnostních analýz, oni měli vlastní práce nad hlavu a daleko víc času trávili s darebáky než se svými manželkami a dětmi. Ale profici museli vydržet i to, a že někdo ten bordel venku musí uklidit, jak řekl jejich šéf, tak uklízeli.

V březnu dopadli Ondreje zvaného Bestie a proces dokazování viny a opatřování důkazů proti dosud nejplodnějšímu masovému vrahovi v dějinách slovenské kriminalistiky trval měsíce. Mezitím se museli věnovat se stejnou vervou i novým případům, jako ubodanému důchodci, podřezané a zohavené prostitutce nebo hřebíku zatlučenému do lebky.

Hřebík v lebce, vlastně náhodný nález brutální, téměř zapomenuté vraždy, učiněný při přemísťování starých rakví na hřbitově, zaujal Krauze natolik, že se k vrahovi zvanému Rudý kapitán prokousával pomalu a postupně navzdory hrozbě fyzické likvidace své osoby. Dostal se k němu tak blízko, že se spolu jednoho dne sešli u jednoho stolu a hleděli si navzájem do očí. Nebylo to nic platné, nestihl ho zatknout, mocné postsocialistické síly tajné služby ho zlikvidovaly přímo jemu před nosem.

Vrah byl zabit, ale Krauze jeho smrt nevýslovně štvala, protože v případě Rudého kapitána se vyskytlo tolik podobné

narychlo zabítých, že s tím chtěl něco udělat, něco spravedlivého, něco podle zákona, podle zdravého rozumu, jenže neudělal nic – byl sám a jich bylo moc.

Mockrát jich proti němu bylo hodně, občas to i bolelo, občas šlo o krk, ale smrt Rudého kapitána a celý jeho případ, jeden jediný zdánlivě obyčejný případ, poznačil Krauzovu profesionální dráhu nadmíru výrazně.

Kromě toho se onen rok stalo ještě cosi významného, koncem léta se v šéfově kanceláři objevil chlápek, jenž vyhlížel jako potomek španělských toreadorů, a představil se jako Jozef Fischer řečený Chosé. Zrovna probíhalo ranní rozdělení a všichni přítomní se náramně pobavili. Krauz jediný se odsunul o kousek, aby mu uvolnil místo u stolu, a podal novému kolegovi ruku na přivítanou. Takto nenápadně vznikají pevná přátelství, nezřídka na celý život...

Muži z oddělení vražd řešili jeden případ za druhým, ale kromě toho profesionálně reagovali na probíhající společenské a politické změny, což znamená, že profesionálně kašlali na to, co dva političtí nabobové trestuhodně upekli v Brně, aby rozeštvali dva blízké národy proti sobě. Nezadržitelně se blížil konec federace a proklamovaná samostatnost, chystaná na začátek nového roku, vyvolávala rozpačité úšklebky nejen mezi policajty, ale mezi všemi lidmi, jimž zbýval aspoň kousek zdravého rozumu.

Rok to byl vskutku zajímavý, hodně se událo v oddělení vražd i venku na ulici. Ký div, že se ve stínu bouřlivých událostí nenápadně a bez povšimnutí odehrál poslední federální zločin, který mohlo Krauzovo oddělení vražd legálně vyšetřovat – poté si slovenští a čeští policisté hráli už každý na vlastním písečku. Tento zločin se odehrál tak nenápadně, že si ho sotvakdo povšiml a málem zapadl prachem, leč i když nebyl bůhvíjak bestiální ani příliš komplikovaný, bylo by škoda ho přejít jen tak, protože byl pěkný – pokud se ovšem dá něco takového říct o upálení mladé ženy a jejího dítěte.

Muži z kanceláře číslo sto čtyřicet jedna se k oné bizarní vraždě dostali čirou náhodou, díky Krauzovi a jeho stykům na celém federálním území.

Vlastně se na moravské kolegy mohli klidně vykašlat, protože problém započal takříkajíc v cizině, nikoliv v jejich

služebním obvodu, ale Krauz měl na Moravě přátele, kteří mu před čtvrtkem, když stíhal Rudého kapitána, zachránili život, takže on konkrétně se na ně vykašlat nemohl. Nemohl a ani nechtěl, leč pro jistotu se zeptal svého nového parťáka – možná pro jistotu, aby si ho vyzkoušel –, zdali by do toho šel s ním. A parťák se rovněž nechtěl na Moraváky vykašlat. Krauzovi se jeho postoj líbil, parťák obstál ve zkoušce a oba dva se střemhlav vrhli do nového případu.

Tedy pardon, nikam se nevrhali. Na oddělení vražd se nikdo nikam dobrovolně nevrhá a střemhlav už vůbec ne. Chosé se povaloval v koutě v křesle, protože tam si našel svůj nový pekelec, a Krauz dopisoval hlášení z posledního výjezdu.

V kanceláři panovala pohodová podzimní atmosféra, protože ani jeden z detektivů netušil, co se právě děje za řekou Moravou...

2

Cvičení *dobráků* dopadlo na výbornou. Nikdo se neztratil, nikdo se nezranil, nikdo nepadl za vlast, nic nezničili ani nepoškodili, co podpálili, to i uhasili a – což je nejdůležitější – vyhrálo domácí družstvo, takže všechno dopadlo, jak to organizační výbor předem naplánoval. *Dobráci* neboli sbor dobrovolných hasičů z Palic u Brna pořádali listopadové cvičení dobrovolných hasičů každoročně a pokaždé se na ně hlásily nové a další obce, takže tento rok jich bylo už jedenáct. Předseda organizačního výboru se vyjádřil, že to by už stačilo, jedenáct družstev je tak akorát, a jestliže se příští rok přihlásí ještě víc, pak už se na cvičiště za vsí, hned vedle fotbalového hřiště, nevejdou. Členové organizačního výboru si otřeli pěnu z pysků a přikývli na souhlas – tím pádem bylo rozhodnuto, že okresní závody dobrovolných hasičů budou mít od příště limitovaný počet družstev a další se už neberou.

Celý hasičský mumraj vypukl v pátek dopoledne. Pátek byl pro tuto akci ideální, protože to pro každého dobrovolného hasiče znamenalo pouze jeden den dovolené. Kdyby se začínalo ve čtvrtek, museli by si chlapi vzít dva dny dovolené, kdyby ve středu, tak tři dny, protože po závodech se hodnotilo, potom znovu hodnotilo, pak se vzpomínalo, poté vychloubalo, posléze... a přitom se narazilo nějaké to *štěně*, nebo i padesátka, popřípadě stovka a pivo teklo proudem.

Proto byl pátek dnem ideálním, protože v pátek odzavodili a vyhodnotili, v sobotu uspořádali pro celou ves a okolí exhibici, přehlídku hasičské techniky s ukázkou zákroku na zapálenou slaměnou boudu, večer dojedli a dopili, v neděli dospali a v pondělí mohli opět v pohodě vyrazit do

zaměstnání. Nikdo z *dobráků* takto nechyběl v práci, která je živila, déle než jeden den – prostě pátek byl jejich velký soutěžní a pohodový svátek.

„Karle, ty vole, Karle, nejezděte a ještě pobuďte,“ obrátil se předseda organizačního výboru a velitel místních dobrovolných hasičů v jedné osobě na velitele soupeřů. Bylo těsně před půlnocí a velitel překypoval dobrou náladou, protože jeho hoši konečně vyhráli.

Minulý rok vyhrál Karlův tým, letos jim to domácí natřeli. Ves kypěla radostí, dobrovolný hasičský sbor byl místní chloubou. Fotbalisti se taky vyznamenali, místní rybník se vydařil, ženské jako lusk, pivo jako křen, ale hasiči, to byla špica!

„Už mosíme,“ zakroutil Karel hlavou.

„Doufám, že néste nasraný, že vyhráli naši,“ neodpustil si předseda.

„Pepane, neblbni! Přece sem ti to vyložil, už když sme došli. Jestliže nehodíme zejtra tu naši milovanou stotřicetvosmu na servis, tak nám ju do konca roku už nevemou, možná na jaře, a co teda s ňou do té doby? Jestliže nebude mít technickou kontrolu, tak sme nahraný. Je to blbě načasované, bohužel, ale nende to jinak. Takže, Pepane, zlob se nebo ne, mosíme.“

„Dyk já vím,“ souhlasil předseda a opravdu svého kolegu chápal, protože on se svým sborem se rovněž potýkal s dosluhující zastaralou technikou.

Karel pohlédl na hodinky. Za tři minuty půlnoc. Nejvyšší čas. Musel dbát na to, aby se jeho hasičští hoši, zejména řidič, dobře vyspali před zítřejším těžkým dnem.

„Chlapi,“ mávl na svůj tým.

Karlovi muži, rozsazení kolem širokého hodovního stolu, pokynutím přisvědčili, že rozumějí jeho gestu.

Odcházeli neradi, protože zvěřinový guláš, pečené sele a pivko po náročné soutěži jim náramně šmakovaly, ale požitky musely protentokrát stranou, povinnost měla přednost.

Při odchodu je provázelo halekání soupeřů. Nejezděte ještě, byli ste borci, projeli ste jen vo prsa vietnamské ženy, serte na to, pobuďte, dáme si do trumpety... jenže Karlovi muži museli. O techniku se musí pečovat, ta je pro každého

hasiče, ať *dobráka*, nebo profíka, věci života a smrti, věci přežití, zkrátka nesmírně vážnou záležitostí.

Karel se objal s předsedou, slíbil svatosvatě, že příště to určitě vyhrají oni, Pepan se tomu bodře zasmál, poplácal svého nejvážnějšího soupeře po ramenou a muži se pomalu zvedali. Domácí vítězové je vyprovodili ven až k autům, předali jim výslužku, kterou představoval pekáč pečených vepřových žebírek a basa piva, a zamávali jim na rozloučenou.

„Pekáč a basu vrátit, je to zálohované,“ připomněl předseda.

Karlova cisterna Tatra 138 vymanévrovala z pole za fotbalovým hřištěm a následována gazíkem projela přes náves před starostenským úřadem, objela zeď oddělující školní dvůr od hlavní ulice a tou pak zamířila ven ze vsi.

Zpočátku se jelo v pohodě. Znenadání...

„Cejtím kouř, že bysme hořeli?“ Karel pokrčil nos a pohlédl ustaraně na řidiče.

„Kurva, ještě dneska to mohla tahle stará mrcha vydržet,“ láteřil řidič. „Zejtra de do servisu, tak co! Já sem vám říkal, že motor je na sračku!“ Udeřil do volantu. „Fachči, stará! Aspoň domů vydrž!“

„No, já taky něco cejtím,“ přidal se hasič vedle Karla. „Cejtím, co to... Ale to není nafta, chlapi! To nebudeme my... to...“ začal se rozhlížet kolem dokola. „Hele, tam!“ napřáhl ruku k přednímu sklu. „Támhle! Čouhňte!“

„Tak ne my,“ zajásal řidič. „Stará fachčí, má ještě dobré pajšl!“

Vyjížděli ze vsi. Pohledy všech se upřely ve směru, kam ukázal kolega hasič. Poslední dům na konci vsi hořel. Vítr vanul proti nim, proto uvnitř vozu ucítili kouř dřívě, než spatřili oheň.

„Brzdi! Zastav!“ zavelel Karel. Mimovolně si stoupl, aby líp viděl. „Chlapi, támhle, helejte! Poslední barák a vedle je pole. Takže idem votamtud', nebudeme bourat vrata,“ ohlásil první zjištění v terénu a rozhodnutí. „Vem to támhle, kósek vod baráku,“ ukazoval řidičovi, „rozmotat hadice, strhněte plot a stríkejte přímo na vokna, ať se to vochladí, střecha zatím nehoří. Já pošlu gazíka zpátky pro nějakou pomoc. Máme ještě nákou vodu?“

„Jo, přes polovic.“

„Tak valíme, chlapi!“

Karel seskočil z cisterny a jal se organizovat záchrannou akci. Zavelel řidičovi, aby zajel stranou do pole a vyslal gazík nazpátek do vsi, aby zbylým soutěžícím pokazil zaslouženou zábavu.

Toto nebylo cvičení, nebyla to soutěž, tady to byla skutečnost. Tady hořel rodinný dům a možná v něm zůstali živí lidé.

Tady šlo do tuhého neboli o život a to byla jejich práce, zrovna kvůli takovýmto situacím cvičili, pro ně žili a soutěžili, a pokud se jim podaří zachránit byť jen jediný lidský život, pak Karlův tým dnes přece jen možná vyhraje opět první cenu.